

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

FOLTÝN s.r.o.,
sídlem V Osikách 521/18, Praha 10

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 10. 2014, č. j. 26631/14/5000-14303-711458, a ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1666/15/5200-11432-701607

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2014, č. j. 26631/14/5000-14303-711458, se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1666/15/5200-11432-701607, se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

- IV. Po právní moci tohoto rozsudku bude žalobci z účtu Městského soudu v Praze vrácen soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3000 Kč.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 8. 10. 2014, kterým žalované Odvolací finanční ředitelství zamítlo jeho odvolání proti čtyřem dodatečným platebním výměrům, vydaným Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prvního až čtvrtého čtvrtletí roku 2008.
2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že výši doměřené daně za jednotlivá čtvrtletí roku 2008 ponechal žalovaný ve shodné výši, v jaké byla stanovena dodatečnými výměry ze dne 15. 10. 2013, č. j. 5227633/13/2010-24907-106604, č. j. 5227792/13/2010-24907-106604, č. j. 5227792/13/2010-24907-106604 a č. j. 5227792/13/2010-24907-106604, avšak do výrokové části všech výměrů doplnil na to, že bylo doměřeno podle ust. § 98 odst. daňového řádu, tedy podle pomůcek.
3. Podáním ze dne 27. 10. 2015 žalobce svou původní žalobu rozšířil i proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1666/15/5200-11432-701607, které se týkalo vyměření daně z příjmů právnických osob za rok 2008.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V podané žalobě žalobce především uvedl, že nebyla prodloužena lhůta pro vyřízení odvolání, případně že žalobce nebyl o takovém prodloužení vyrozuměn, a tedy napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí zákonné lhůty.
5. Ve druhém žalobním bodu žalobce poukázal na argumentaci žalovaného v bodě 23 napadeného rozhodnutí s tím, že v dokumentu „Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ ze dne 18. 7. 2014 žalovaný vyzval žalobce k uplatnění práva vyjádřit se k odlišnému právnímu názoru, který na rozdíl od prvostupňového správce daně zaujal žalovaný. Tato výzva však odkazovala na dodatečné platební výměry s datem vydání 15. 10. 2014, a proto byla naprosto nesrozumitelná a nezákonná. Žalobce odmítl vysvětlení žalovaného, že by se mělo jednat o chybu v uvedení roku. Pokud došlo k takové chybě na straně odvolacího finančního ředitelství, bylo jeho povinností tuto chybu napravit, a to novým zasláním uvedeného dokumentu se správným uvedením dat a srozumitelným vysvětlením pro daňový subjekt, že došlo k překlepu datu v roce, resp. chybnému označení roku, jak uvádí odvolací finanční ředitelství.
6. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal, že kontrola nebyla zákonně ukončena, daňový subjekt nebyl před vydáním rozhodnutí prvostupňovým správcem daně seznámen s komplexní zprávou o provedené kontrole, což nebylo dosud napraveno ani odvolacím finančním ředitelstvím a přesto bylo vydáno předmětné rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství. Pokud skutečně došlo k překlepu v roce, bylo na správci daně, aby dokument

„Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ zaslal daňovému subjektu opakovaně se správnými údaji. Teprve poté by došlo k seznámení se zjištěnými skutečnostmi a daňový subjekt by byl současně odvolacím finančním ředitelstvím vyzván k vyjádření.

7. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce vytkl, že nezákonným postupem kontrolního orgánu a postupem Odvolacího finančního ředitelství Brno mu byla odňata možnost navrhnout důkazní prostředky a svědky na podporu svých tvrzení. Ve svém odvolání proti rozhodnutí o dodatečných platebních výměrech na daň z přidané hodnoty navrhoval, aby správce daně provedl svědeckou výpověď s panem X a s paní X, kteří mohou dosvědčit, že s vozidly uskutečnili řadu jízd. Správce daně ani odvolací finanční ředitelství se tím ale nezabývalo.
1. V páté žalobním bodu poukázal žalobce na to, že se způsobem výpočtu daně podle pomůcek - nebyl seznámen nikdy, tudíž z toho nelze vyvodit, ve kterých ostatních částech zůstane výrok odvoláním napadených rozhodnutí beze změny, jak uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný. Odvolací orgán neodstranil vady postupu či rozhodnutí prvostupňového správce daně a přesto vydal své rozhodnutí vedené s doložkou, že proti němu se nelze dále odvolat.
2. V šestém žalobním bodu žalobce namítl, že daň z přidané hodnoty za období roku 2008 neměla být vyměřena na základě pomůcek, poněvadž daňový subjekt doložil všechny doklady, které mu zákon ukládá. Správce daně v daném případě vyžadoval doklady, jako např. hmotnost nákladu, jejichž předložení není povinností daňového subjektu podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu, tedy správce daně žádal pro daňovém subjektu prokázání skutečností nad rámec zákonné povinnosti.
3. V sedmém žalobním bodu žalobce uvedl, že by navrhl svědky na podporu tvrzení daňového subjektu, správce daně je nevyslechl, a přesto vyměřil daň podle pomůcek. Nadto žalobce nebyl nikdy správcem daně vyrozuměn z jakého důvodu nebylo daňovému subjektu vyhověno, čímž správce daně porušil ust. § 92 odst. 6 daňového řádu.
4. V osmém žalobním bodu žalobce vytkl, že žalovaný se nezabýval přiměřeností použitých pomůcek a daň nebyla stanovena dostatečně spolehlivě, a to i proto, že správce daně nevyhověl žalobcovým důkazním návrhům. Odvolací orgán se těmito vadami nijak nezabýval.
5. V devátém žalobním bodu žalobce namítl, že vyměření daně podle pomůcek je pro něj zcela zřejmé až z rozhodnutí žalovaného, proti němuž se ovšem již nelze odvolat.
6. V desátém žalobním bodu žalobce uvedl, že pokud předložil na podporu svých tvrzení důkazy, které nebyly správcem daně provedeny, nebylo možno vyměřit daň podle pomůcek.
7. V jedenáctém žalobním bodu namítl žalobce, že pokud se odvolací orgán ztotožní s některým v odvolání uvedených tvrzení, je třeba, aby se zabýval rovněž výší daně z přidané hodnoty vyměřené podle pomůcek, což žalovaný neučinil.
8. Ve dvanáctém žalobním bodu žalobce zopakoval, že seznámen se stanovením daně podle pomůcek byl v rozporu s právními předpisy, a pak Odvolací finanční ředitelství mělo povinnost v přezkumném řízení z moci úřední přezkoumat rozhodnutí, když bylo možno důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

9. Ve třináctém žalobním bodu žalobce poukázal na to, že při předávání neúplné kontrolní zprávy předložil doklady na částku 68.290,- Kč, které mu do této doby nepředala bývalá účetní. Úřední osoby kontrolního oddělení správce daně sdělily, že tyto doklady budou v doměřené částce zohledněny, avšak nijak zohledněny nebyly a žádnou další zprávu, ve které by byly tyto doklady zohledněny, žalobce neobdržel.
10. Ve čtrnáctém žalobním bodu žalobce uvedl, že rozhodnutí se neopírá o ukončenou daňovou kontrolu, poněvadž ta nemohla být ukončena bez seznámení žalobce s komplexní zprávou o kontrole daně z přidané hodnoty, jejíž nedílnou součástí je Příloha ke zprávě o kontrole z daně z přidané hodnoty. Jedná se proto o akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady způsobily faktickou neexistenci samotného správního aktu, za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů. Nelze vydat rozhodnutí aniž byla řádně ukončena daňová kontrola, která však nemohla být ukončena, pokud daňový subjekt nebyl seznámen a nepodepsal zprávu o daňové kontrole, jejíž nedílnou součástí je Příloha ke zprávě o kontrole daně z přidané hodnoty. Ačkoliv v daném případě daňový subjekt zprávu o daňové kontrole podepsal, nebyl seznámen s přílohou ke zprávě o dani z přidané hodnoty. Tímto se dopustily úřední osoby finančního úřadu podvodu, pokud donutily daňový subjekt podepsat zprávu o kontrole aniž předložily daňovému subjektu zprávu kompletní, tj. včetně přílohy.
11. V patnáctém žalobním bodu žalobce uvedl, že uvedené chyby správce daně nelze zhojit, finanční úřad porušil zásady uvedené v ust. § 5 až 9 daňového řádu a porušil rovněž své pravomoci správce daně uvedené v § 11 odst. 1 a) daňového řádu. Dále namítl nesprávný výklad a aplikaci ust. § 88 odst. 3 věty druhé daňového řádu, kde zákon zde ve vazbě na vyjádření daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění stanoví, že nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhopat jeho další doplnění. Žalobce má naopak za to, že dosáhne-li daňový subjekt změny výsledku kontrolního zjištění, je poté oprávněn podat nový návrh, kterým je při respektování zásady spolupráce (§ 6 odst. 2) v zájmu naplnění cíle správy daní (§ 1 odst. 2), povinnosti zakotvené v § 92 odst. 2 a konečně též práva kontrolovaného daňového subjektu navrhopat doplnění výsledku kontrolního zjištění, vyplývající z věty druhé § 88 odst. 3 daňového řádu, správce daně povinen se zabývat a k podání tohoto návrhu mu pro seznámení se změněným výsledkem kontrolního zjištění stanovit přiměřenou lhůtu. S odkazem na žalobní body žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak předcházející platební výměry vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní námitky jako nedůvodné a navrhl zamítnutí žaloby. Pokud jde o uvedení nesprávného data vydání platebních výměrů uvedených ve Výzvě, spočívala tato chyba pouze v nesprávně uvedeném roce podepsání dodatečných platebních výměrů, a i přes uvedenou chybu byly dodatečné platební výměry dostatečně určité specifikovány číslem jednacím, vymezením zdaňovacího období, za které byla daň doměřena a v jaké výši a rovněž byla uvedena výše penále. Bylo tak zcela zřetelně zjištělné, jakých dodatečných platebních výměrů se výzva týkala, takže žalobci bylo jasné, s čím je seznamován a k čemu se má vyjádřit.
13. Ohledně námitek, že daňová kontrola nebyla řádně ukončena, protože žalobce nebyl seznámen s „úplnou“ zprávou o daňové kontrole, žalovaný uvádí, že pokud jde o úřední záznam ze dne 20. 9. 2013 nazvaný „*K stanovení výše základu daně a daně z přidané hodnoty*

za zdaňovací období I., II., III. a IV. čtvrtletí roku 2008 – v návaznosti na zprávu o kontrole daně z přidané hodnoty č. j. 1302357/13/3304-05402-707089“, který žalobce pravděpodobně označuje za „přílohu“ zprávy o daňové kontrole ze dne 27. 6. 2013, ten nebyl přílohou zprávy o daňové kontrole. O této skutečnosti svědčí již jen samotný fakt, že předmětný úřední záznam byl sepsán téměř 3 měsíce po podpisu zprávy o daňové kontrole. Žalovaným však shledal pochybení v postupu prvostupňového správce daně, když ten před vydáním dodatečných platebních výměrů neseznámil žalobce s tím, že daň bude vypočtena podle pomůcek. Z toho však nelze dovozovat, že nedošlo k ukončení daňové kontroly. Jelikož došlo k podpisu zprávy o daňové kontrole, je nutné považovat tuto kontrolu za ukončenou, byť zpráva neobsahovala způsob výpočtu daně podle pomůcek, ale pouze to, že daň bude podle pomůcek stanovena. Toto pochybení správce daně však bylo napraveno v odvolacím řízení. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

14. Následně žalobce dne 27. 10. 2015 rozšířil svou žalobu i na další rozhodnutí žalovaného, č. j. 1666/15/5200-11432-701607 ze dne 22. 1. 2015, s tím, že toto rozhodnutí se týká daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 a bylo by nelogické řešit obě daně odděleně.
15. Žalovaný k výzvě soudu k tomuto rozšíření žaloby uvedl, že bylo učiněno opožděně, tedy po marném uplynutí lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí ze dne 8. 10. 2014. Navíc poukázal na to, že žalobce se zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1666/15/5200-11432-701607 domáhal samostatně podanou žalobou. Městský soud v Praze řízení o ní zastavil usnesením ze dne 21. 4. 2015, č. j. 11 Af 11/2015-30, a to pro nezaplacení soudního poplatku. Žalobcova kasační stížnost proti tomuto usnesení pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Afs 113/2015-28. Podle názoru žalovaného se nynějším doplněním žaloby žalobce snaží docílit soudního přezkumu rozhodnutí, kdy řízení o samostatné žalobě proti němu bylo zastaveno.
16. Při jednání soudu dne 19. 2. 2020 setrval pověřený zástupce žalovaného na svém stanovisku a navrhl soudu, aby žalobu proti rozhodnutí ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1666/15/5200-11432-701607, odmítl, a aby žalobu proti rozhodnutí ze dne 8. 10. 2014, č. j. 26631/14/5000-14303-711458, zamítl.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze především konstatoval, že podání žalobce ze dne 27. 10. 2015, označené jako upřesnění žaloby, je ve skutečnosti novou žalobou, směřující proti jinému rozhodnutí žalovaného, než které bylo napadeno původně – totiž proti rozhodnutí ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1666/15/5200-11432-701607, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, č. j. 5173103/13/2010-24907-106604 ze dne 10. 10. 2014 – dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008.
18. Jelikož toto podání bylo nikoliv rozšířením dosavadní žaloby o další žalobní body, ale dalším žalobním návrhem, směřujícím proti dalšímu rozhodnutí žalovanému, bylo by na místě vést o tomto návrhu u Městského soudu v Praze další řízení podle ust. § 61 a násl. soudního řádu správního. Soud však z vlastních evidenčních pomůcek zjistil, že nově napadené rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1666/15/5200-11432-701607, již žalobce jednou napadl žalobou podle soudního řádu

správního, a to právě u Městského soudu v Praze. Tato žaloba byla u soudu podána dne 24. 2. 2015 a soud řízení o ní zastavil z důvodu nezaplacení soudního poplatku z podané žaloby svým usnesením ze dne 21. 4. 2015, čj. 11 Af 11/2015-30. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce kasační stížností, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Afs 113/2015-28.

19. Z uvedených skutečností je zřejmé, že žalobcovo podání ze dne 27. 10. 2015 je další žalobou, směřující proti rozhodnutí žalovaného, proti kterému však již žalobce jednou žalobu podal, přičemž řízení o ní bylo soudem pravomocně ukončeno.
20. Podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl*. Jelikož věc je vymezena jednak osobou žalobce a jednak tím, jaké rozhodnutí kterého orgánu veřejné moci je žalobou napadeno, je zřejmé, že podání žalobce ze dne 27. 10. 2015 je další žalobou *v téže věci*, v níž již jednou žalobu podal a o které soud již jednou rozhodl. Tato skutečnost však brání tomu, aby soud o nyní podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2015, čj. 1666/15/5200-11432/701607, jednal a rozhodoval, neboť zákon nedovoluje, aby soud o jedné a téže věci rozhodoval znovu. Z toho důvodu městský soud žalobu proti tomuto rozhodnutí odmítl.
21. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobu ze dne 27. 10. 2015 by musel odmítnout, i kdyby byla prvním návrhem podle ust. § 65 a násl. soudního řádu správního, směřujícím proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2015, čj. 1666/15/5200-11432/701607. Jak je zřejmé z daňového spisu i z podání samotného žalobce, toto rozhodnutí mu bylo doručeno dne 26. 1. 2015. Jelikož žalobu podle ust. § 65 soudního řádu správního je nutno podat u soudu do dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí, mohl žalobce svou žalobu podat nejpozději dne 26. 3. 2015. Protože však žalobce tento svůj návrh podal k městskému soudu až dne 29. 10. 2015, stalo se tak po marném uplynutí lhůty k podání žaloby, a z tohoto důvodu by ji soud odmítl jako opožděnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního.
22. Pokud jde o žalobu proti rozhodnutí ze dne 8. 10. 2014, městský soud z obsahu daňového spisu shledal, že správce daně provedl v době od 22. 3. 2011 do u žalobce kontrolu daně z přidané hodnoty za období prvního až čtvrtého čtvrtletí roku 2008. Tato kontrola byla ukončena zprávou o daňové kontrole, která byla se žalobcem projednána dne 27. 6. 2013. V závěru zprávy správce daně uvedl, že na základě skutečností uvedených ve zprávě je oprávněn v souladu s ust. § 98 odst. 1 daňového řádu stanovit daň z přidané hodnoty za zdaňovací období I., II., III. a IV. čtvrtletí roku 2008 podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Spis dále obsahuje čtyři dodatečné platební výměry, vystavené Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 15. 10. 2013, č.j. 5227633/13/2010-24907-106604, č.j. 5227792/13/2010-24907-106604, č.j. 5227903/13/2010-24907-106604 a č.j. 5227973/13/2010-24907-106604, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za I. až IV. čtvrtletí roku 2008.
23. Proti těmto dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání dne 18. 11. 2013, které doplnil podáními ze 6. 2. 2013 a 28. 3. 2013.
24. Odvolací správní orgán 14. 7. 2014 dokument nazvaný „Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“, v němž byl žalobce vyzván, aby se vyjádřil k odlišnému právnímu názoru, k němuž na rozdíl od správce

daně dospěl odvolací orgán. Přílohou výzvy byl úřední záznam správce daně ze dne 20. 9. 2013.

25. Žalobce se k výzvě vyjádřil dne 30. 7. 2014, kdy vytkl žalovanému, že mu bylo odňato právo vyjádřit se k právnímu názoru žalovaného, když výzva se týkala dodatečných platebních výměrů, jež teprve budou vydány dne 15. 10. 2014. Na to žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.
26. Městský soud v Praze uvážil o věci takto:
27. První žalobní námitka není důvodná, protože zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, nestanoví odvolacímu orgánu žádnou lhůtu, v níž by musel o odvolání rozhodnout. Jde-li o rozhodnutí ve věci, v níž má být vyměřena nebo doměřena daň, musí být takové rozhodnutí vydáno v rámci ust. § 148 daňového řádu, a pokud i v rámci této lhůty orgán daňové správy otálel s vydáním rozhodnutí, je možno nápravy dosáhnout postupem na ochranu před nečinností podle § 38 daňového řádu.
28. Druhou žalobní námitku soud rovněž nepovažoval za důvodnou. Je sice pravda, že v dokumentu „Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ byl žalobce vyzván, aby se vyjádřil ke čtyřem dodatečným platebním výměrům, datovaným dne 15. 10. 2014, nicméně ve věci je zřejmé, že se jednalo o písarskou chybu v uvedení data, a že ve skutečnosti šlo o dodatečné platební výměry z 15. 10. 2013, proti kterým žalobce podal odvolání. Identifikace těchto platebních výměrů je zcela nesporná jak podle čísel jednacích, tak podle popisu jejich předmětu, tedy doměření daně z přidané hodnoty za I. až IV. čtvrtletí roku 2008. I přes tuto chybu v psaní je tedy výzva dostatečně srozumitelná a rozhodně nijak zkrátit žalobce na jeho právech.
29. Ke čtvrté žalobní námitce soud konstatuje, že dokazování v daňovém řízení provádí vždy správce daně, a je na jeho úvaze, jaké důkazy v řízení provede či nikoliv. Daňový subjekt je oprávněn navrhnout důkazy, ale správce daně nemusí takovému návrhu vyhovět. Podle ust. § 92 odst. 6 daňového řádu *navrhuje-li v řízení účast třetí osoby daňový subjekt, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu.* V projednávané věci je zřejmé, že návrhy na výslechy svědků předložil žalobce v odvolání, přičemž odvolací správní orgán na tento návrh reagoval a na straně 20 shora napadeného rozhodnutí vyložil, proč tyto důkazy neprovedl. Žalobní námitka je tedy nedůvodná.
30. Jelikož sedmá, osmá a desátá žalobní námitka je obsahově shodná se čtvrtou námitkou, vztahuje se závěr soudu o její nedůvodnosti i na tyto námitky.
31. Pátá žalobní námitka se týká skutečnosti, že žalobce se o tom, že daň bude stanovena podle pomůcek, dověděl až z napadeného rozhodnutí, a že se způsobem tohoto výpočtu daně nebyl seznámen nikdy.
32. Ani tato námitka není důvodná. Již v závěry zprávy o kontrole ze dne 27. 6. 2013 je obsaženo konstatování správce daně, že daň bude stanovena podle pomůcek. Byť tedy jednotlivé dodatečné platební výměry neobsahují informaci o tomto doměření daně, byl žalobce již před jejich vydáním zpraven o stanovení daně podle pomůcek. Odvolací orgán pak toto pochybení správce daně odstranil tím, že žalobce o této skutečnosti výslovně

vyrozuměl v dokumentu „Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ a současně jej vyzval, aby se k této záležitosti vyjádřil.

33. Tento postup odvolacího správního orgánu považuje soud za souladný s daňovým řádem, neboť odvolací správní orgán zde nemá možnost rušit vadná rozhodnutí správce daně I. stupně a věc mu vrátit k dalšímu řízení, ale musí nápravu zjednat sám – viz ust. § 113 odst. 1 daňového řádu. Je tedy nesporné, že i v odvolacím řízení se žalobce dověděl o doměření daně podle pomůcek a mohl na tuto skutečnost reagovat tak, aby ochránil svá práva a zájmy.
34. Jelikož devátá žalobní námitka se obsahem shoduje s námitkou pátou, vztahují se na ni i tytéž závěry soudu o její nedůvodnosti.
35. Rovněž šestou žalobní námitku soud neshledal důvodnou, neboť je pouze obecná a nekonkrétní. Z argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí na straně 23 přitom vyplývá – s odkazem na zprávu o daňové kontrole – že správce daně shledal nesrovnalosti uvedené v knihách jízd a v předložených dokladech o nákupu pohonných hmot, jakož i to, že knihy jízd a počty najetých kilometrů neodpovídají realitě. Za tohoto stavu věci bylo na místě, aby správce daně usiloval o odstranění těchto nesrovnalostí, resp. aby žalobci poskytl možnost uvedením jiných relevantních údajů svá tvrzení doložit. Žalobce jistě mohl této možnosti nevyužít a žádné další skutečnosti správci daně netvrdit, resp. neprokazovat (jelikož mu to zákon neukládá). Pak ovšem nesl riziko toho, že svá tvrzení o nároku na odpočet DPH nedoloží, jak se i stalo. Zde je na místě zopakovat, že nárok na odpočet DPH se sice uplatňuje na základě účetních dokladů a dalších evidencí, ovšem tyto doklady musí korespondovat se skutečností, což znamená, že daňový subjekt musí být schopen prokázat oprávněnost vystavení takových dokladů.
36. Soud rovněž odmítl i jedenáctou žalobní námitku, podle níž se měl odvolací správní orgán zabývat rovněž výší daně vyměřené podle pomůcek, pokud se ztotožnil s některou odvolací námitkou, a to s odkazem na ust. § 98 odst. 2 daňového řádu.
37. Podle citované normy *stanoví-li správce daně daň podle pomůcek, přihlédně také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny*.
38. Citovaná norma tedy nezakládá povinnost odvolacího orgánu tak, jak ji definoval žalobce. Žalovaný sice shledal, že správce daně postupoval vadně, když žalobce v platebních výměrech nezpravil o tom, že daň je doměřena podle pomůcek, ovšem tato vada neměla a nemohla mít žádný vliv na výši takto doměřené daně. Žalobce tedy z citované normy vyvozuje důsledky, které z ní nevyplývají.
39. Ani dvanáctou žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Postup odvolacího orgánu, jehož se žalobce domáhá, se týká zcela odlišného procesního institutu, totiž přezkumného řízení podle ust. § 121 a násl. daňového řádu. V žalobcově věci však probíhalo řádné odvolací řízení, upravené v ust. § 109 až § 116 daňového řádu, takže postup podle § 121 tohoto předpisu byl vyloučen.
40. Pokud jde o třináctou žalobní námitku, soud se ztotožnil s tvrzením žalovaného o tom, že zpráva o daňové kontrole byla se žalobcem řádně projednána dne 27. 6. 2013, což bylo stvrzeno i podpisem zástupce žalobce. Pokud tedy žalobce předložil jakékoliv doklady po ukončení daňové kontroly, nemohly mít vliv na doplnění zprávy o kontrole. Námitku tedy soud odmítl jako nedůvodnou.

41. Se stejnou argumentací soud odmítl i třetí žalobní námitku v části, kde je namítáno údajné neukončení daňové kontroly. Pokud jde o výtku ohledně nesprávnosti údajů v dokumentu „Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“, zde soud okazuje na své závěry ohledně druhé žalobní námitky.
42. Čtrnáctá žalobní námitka je podle názoru soudu rovněž nedůvodná, protože z protokolu ze dne 27. 6. 2013 je zřejmé, že zpráva o daňové kontrole byla se žalobcem projednána, což jeho zástupce stvrdil podpisem na protokolu. Pokud žalobce vyvozuje neukončenost této daňové kontroly z toho, že současně se zprávou o daňové kontrole nebyla projednána Příloha ke zprávě o kontrole daně z přidané hodnoty, pak z žaloby není nijak zřejmé, co mělo být touto „Přílohou“, zda a jaké informace měla obsahovat a v jakém smyslu by měla být pro doměření daně relevantní. Soud proto nemohl této námitce vyhovět.
43. Konečně, pokud jde o patnáctou žalobní námitku, ani ta není z pohledu soudu příliš srozumitelná, když je z ní nesporné jen to, že žalobce v ní polemizuje s aplikací ust. § 88 odst. 3 daňového řádu, jak ji provedl správce daně, resp. žalovaný.
44. Podle ust. § 88 odst. 3 daňového řádu *na žádost daňového subjektu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhnout jeho další doplnění.*
45. Nesporné je to, že v patnácté námitce žalobce předkládá vlastní výklad citované normy a z něj vyplývající její použití, avšak není zřejmé, v jakém smyslu mají jeho závěry konkrétně souviset s projednávanou věcí. Není tedy jasné, jak by měly orgány daňové správy postupovat vůči žalobce a zejména jak by měly rozhodnout o doměření daně z přidané hodnoty za rok 2008, pokud by postupovaly podle žalobcových závěrů. Ani tuto námitku tedy soud pro její nekonkrétnost nemohl shledat důvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

8. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
9. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, resp., podle ust. § 60 odst. 3 soudního řádu správního, když soud žalobu zamítl, resp. odmítl.
10. Výrok o vrácení soudního poplatku je odůvodněn podle ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. února 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu